

Kristina Sjögren

14 december

Kristina Sjögren

14 december

Författarhuset

Till minne av L.

©Kristina Sjögren och Författarhuset
Omslagsbild: Ida Branzell-Rosén
ISBN13: 978-91-89390-53-9
ISBN10: 91-89390-53-9
Tryckt hos ScandBook, Falun 2006

Måndagen 18 augusti

Ingenting var bättre nu efter sommarlovet, tvärtom. Jag kom till skolan i nyinköpta kläder, var brunbränd med solblekt hår, äldst där för första gången någonsin (nian!) och trodde på något sätt att saker och ting skulle ha bättrat sig. Som att Sandra var min kompis igen trots att vi blev ovänner precis före sommarlovet. Att skolmaten hade blivit bättre. Lärarna bättre och killarna mognare.

Men det var samma dammiga korridorer, samma murriga klassrum med snusprickar runt papperskorgarna, samma trasiga luftkonditionering, samma gamla lärarskämt, samma flugor som surrade slött, samma vattniga pulvermos och samma klotter på toan (Hur gamla *är* egentligen mobilnumren som står där? Man får ju lust att ringa och kolla om de verkligen går till "Kåta Kitty" eller "Runkiga Robin").

Redan när jag parkerade cykeln på morgonen började det. Vid cykelställen stod Sandra, Charlotte och Angela och snackade. Jag blev alldeles svettig under armarna när jag fick syn på Sandra. Jag har inte träffat henne på hela sommaren. Jag rätade på axlarna och beredde mig på att heja lite coolt. Då vek sig plötsligt min cykel med en smäll, och jag följde med den ner på marken. Det var Nicke som med sin cykel hade kört rakt in i mitt bakhjul.

"Ujdå", sa Nicke.

Inte ursäktade.

Det gjorde ont i min fot, men det var inte det värsta. Jag förväntade mig att mina kompisar skulle komma rusande och hjälpa mig upp, men istället hörde jag hur de började *skratta!* Tre av mina bästa kompisar! Ja, Sandra är ju inte det längre förstås, men de andra. Jag reste mig själv och cykeln, blodröd i ansiktet, och borstade av mina nya jeans. Charlotte skrattade mycket högt.

”Förlåt Ruth”, sa Angela. ”Det såg bara så kul ut.”

Sandra sa ingenting. Charlotte stirrade hånfullt på mig. Sedan gick de, fnissande. Charlotte stack sin arm under Sandras. Jag fattade ingenting. Tänkte de inte vänta på mig, åtminstone?

”Ähum. Slog du dig”, sa Nicke och stack fram handen och försökte hjälpa mig att borsta av jeansen.

”Dra åt helvete”, sa jag och slog bort hans hand.

Han kunde gå och tafsa på Sandra istället. Det var ju ändå henne han föredrog framför mig. Men hon dumpade honom bara två dagar efter att hon hade snott honom från mig, hade jag hört.

Rätt åt honom, tänkte jag och marscherade iväg. Men jag hade en konstig känsla av att något var mycket fel.

Inuti skolan var det hemskt varmt trots att det bara var morgon. Vår klassföreståndare, Tappen, torkade sig över pannan med skjortärmen och sa att vi måste öppna fönstren.

”Då fungerar ju inte luftkonditioneringen!” höjtade Richard kvickt.

Tappen bara log vänligt, och alla skrattade. Det var alldeles onödigt att säga ”det gör den ju inte ändå”.

Vi fick nya böcker som höll på att ramla i bitar och instruktioner att klä in dem så att de skulle hålla ihop ytterligare ett år. Vi fick terminens tilldelning av två blyertspennor och ett suddgummi och den vanliga förmaningen att om vi tappade bort dem fick vi köpa nya själva.

Men jag fick sitta ensam i min bänk. Sandra sitter bredvid Charlotte nu.

När jag kom hem var Belinda redan hemma. Hon började tvåan i dag. Hon satt vid köksbordet och försökte slå in sina böcker själv. Hennes böcker var lika trasiga som mina, utom svenskaboken, som var splitter ny.

”Det går inte!” sa hon argt till mig.

”Jodå. Du måste klippa en flik vid ryggen bara.”

Jag visade henne, och bladdrade beundrande i hennes svenskabok några minuter innan jag gjorde mig ett par mackor och gick in på mitt rum för att läsa klart min Stephen King-bok.

Tisdag 19 augusti

I morse gick jag som vanligt fram till mina kompisar i innegänget och började prata. Efter en stund märkte jag att ingen lyssnade. De bara log lite snabbt mot mig utan att möta min blick och började prata med varandra. Det var som om jag inte fanns. Jag trampade oroligt omkring dem och försökte få kontakt, men det gick inte. De var så annorlunda.

Till slut backade jag undan lite och drev iväg en bit i korridoren. Där stod jag och såg hur de pratade och skrattade precis som vanligt, hur de lutade huvudena mot varandra och sökte varandra med ögonen. Hur de nuddade varandra med små, nästan osynliga rörelser. De var precis som vanligt mot varandra, bara inte mot mig. Jag var utestängd.

Nästa rast stod Charlotte, Lina, Caro och Eva och pratade i kafeterian. Jag tyckte det var skönt att inte Sandra var där eftersom vi är ovänner. Kanske var det därför de varit så konstiga? Att de inte ville prata med mig när Sandra var där? Jag provade att gå fram till dem som vanligt. Då tystnade de och tittade på mig. Charlotte lyfte lite på ögonbrynen, som om hon undrade: vad vill du? Jag blev alldeles paff. Något var mycket fel, men jag kunde inte komma på vad det var. Istället började jag förtvivlat pladdra om vad som helst, bara för att allt skulle vara som vanligt igen. De såg på mig alldeles tysta. Artiga, men tysta.

Jag blev förvirrad. Det var ju inte så det brukade vara. Så sa Charlotte:

”Ursäkta oss, vi är upptagna.”

Sedan svängde alla fyra om på klacken och gick. Jag stod kvar och stirrade efter dem. Det var som om min hjärna inte riktigt fungerade. Den kändes halvt djupfrost. Jag hörde hur de brast ut i gapskratt längre ner i korridoren. Charlotte vände sig om och såg på mig en gång. Sedan skrattade hon igen, så att jag riktigt skulle förstå vem de skrattade åt.

Det var som om det slog upp stora blåmärken inuti mig. Det gjorde så ont att jag knappt kunde andas. Jag kände hur hela jag täpptes igen av tårar. Det var bara att fly innan jag svämmade över och gjorde bort mig fullkomligt. Jag hann ut till min cykel innan tårfloden brakade loss och mascaran strömmade nerför kinderna.

”Typiskt fall av utfrysning”, sa pappa i kväll när han satt på min sängkant och strök mitt blöta, klistriga hår ur mitt rödflammiga ansikte.

”Bry dig inte om dem mer. Du får skaffa andra kompisar.”

Vilken helt otroligt dum vuxenkommentar. Jag orkade inte ens säga åt honom att han som är psykolog och allting borde väl veta bättre än att säga så där.

Jag kände mig så nere. Dessutom vill jag inte ha någon annan kompis än Sandra.

Onsdag 20 augusti

I dag svimmade Angela i skolan. Det var visst på lunchrasten. Jag såg det aldrig, bara hörde det efteråt. Hennes bästis, Lina, följde henne hem och kom tillbaka efteråt och berättade pinsamt detaljerat för hela klassen.

Jag tyckte lite synd om Angela, trots att hon har varit taskig mot mig de sista dagarna. Vi var ju trots allt på samma ridläger i somras, och där var hon hygglig precis som vanligt.

Annars har jag varit alldeles ensam i dag. Ensam bland alla hundratals människor som brusade omkring mig i skolan. Jag gjorde ett dumt försök efter lunch att närma mig innegänget igen. Jag kunde inte låta bli, hoppades att allt skulle vara som vanligt igen. Men det gick inte alls. Jag stod intill dem och försökte prata, men de bara vände ryggarna mot mig som en mur och viskade sinsemellan. Enda resultatet var att jag blev ledsen igen, fast jag klarade att låta bli att lipa.

Ridlektionerna startade i dag, och det är i alla fall roligt. Min ridlärare Louise sa att jag har gjort framsteg efter lägret i somras och att jag kan få flytta upp i hoppträningsgruppen! Den är också på onsdagar, fast senare på kvällen. Hon ska bara försöka få fram en lämplig häst åt mig.

Jag visslade hela vägen hem. Mamma tyckte det var skönt att se mig på bättre humör igen.

Torsdag 21 augusti

Nu fattar jag att jag har varit alldeles för beroende av Sandra. Det har bara varit hon och jag, egentligen. Jag har ingen annan kompis. Nu går jag här och hör inte hemma någonstans, varken i innegänget eller i clowngänget. Jag är alldeles utanför, precis som kristna Mia, som inte räknas och som ingen bryr sig om.

Jag sitter ensam i klassrummet, och det gör väl inte så mycket. Det är tråkigare att vara ensam på rasterna. Man känner sig liksom så *spröd*. Skolan är som en djungel med alla sina gängbildningar och små grupper av människor överallt. De flesta är ofarliga och bryr sig inte, men andra bara längtar efter ett tillfälle att sätta tänderna i någon. Och det får ju bli någon som är ensam och oskyddad, som jag. Som måste gå genom korridorerna ensam, gå på skolgården ensam, gå till kiosken utan sällskap.

Och så är det jobbigt att Charlotte pratar skit om mig hela tiden. Jag vet att hon gör det, och att hon säger saker som inte är sanna och som jag blir pikad för sedan. Hon hatar mig. När jag frågar var ryktena kommer ifrån är det ingen som vill berätta, men jag vet. Att konfrontera Charlotte är ingen idé. Förresten skulle innegänget försvara henne.

I morgon ska vi i alla fall få cykla till stranden och bada på gympan, det har Maggan lovat. Eftersom det är så varmt. Fast vi måste simma trehundra meter.

Fredag 22 augusti

Var och badade på gympan. Underbart. Alla solbrända och glada.

Nicke kom fram till mig när jag satt på bryggan och frågade om vi skulle simma de trehundra metrarna ihop.

Jag fnös:

”Glöm det.”

”Är du fortfarande sur för det där i juni”, undrade Nicke då.

Hans ögon såg faktiskt lite ledsna ut.

”Men vad *tror* du!?” sa jag.

Då stod han bara där i vattnet och stammade en stund och kunde inte klämma fram med vad han ville, så jag avbröt honom och sa:

”Stick!”

Han tystnade och bara såg på mig. Jag lade till:

”Din trolösa typ!”

Jag vet inte var jag fick det där ifrån, kanske från romanen jag läser just nu. Vilken tur att han gick, för jag blev så full i skratt över min töntiga kommentar att jag knappt kunde hålla mig.

Jag såg efter honom. Han har faktiskt väldigt snygga ben. Men jag orkar inte med honom längre. Han har förstört mitt liv.

Leyla satt på bryggan i långärmat och långbenat och fick inte bada med oss andra för sin pappa. Hon tar av sig slöjan varje dag när hon kommer till skolan och sätter på den igen varje dag innan hon går hem.

Hon kommer från Iran och är förödande vacker.

”Kan du simma egentligen, Leyla?” frågade jag när jag frustande dök upp bredvid henne efter att ha simmat färdigt.

”Nää. Men jag ska gå i simskola för muslimska kvinnor i vinter.”

”Ska ni ha kläder på er i bassängen då?”

Hon skrattade.

”Nej, vi ska ha lektion när ingen annan är där, det blir bara kvinnor”, förklarade hon.

”Helknäppt”, tyckte jag.

”Ja”, suckade Leyla.

Vi betraktade Sandra och Charlotte när de skvätte vatten på varandra, och förtjusta såg vi hur Nicke och Tom smög sig på dem och doppade dem under vilda skrik och protester. Jag hoppades de skulle drunkna. Åtminstone få varsin rejäl kallsup.

Måndagen 25 augusti

I dag, på sista lektionen före lunch gled Angela ur bänken och flöt ut på golvet. Hon låg och höll händerna för ögonen och viskade hela tiden:

”Jag mår så dåligt, jag mår så dåligt.”

Det var otäckt. Tappen rusade fram och drog av sig tröjan, rullade ihop den och lade den under Angelas huvud.

”Flytta på er så att hon får luft!” fräste han åt oss, som hade samlats omkring för att se vad som hände. ”Öppna alla fönster!”

Han satte ögonen i mig:

”Ruth! Hämta skolsyster!”

Jag rusade iväg för att hämta syster, och hon kom genast. Då var det bara Tappen och Angelas bästa kompis Lina kvar, för Tappen hade schasat iväg alla andra till matsalen. Syster kände på Angelas puls.

”Jag mår så dåligt...” upprepade Angela.

Hon tryckte händerna mot ögonen och stönade:

”Jag kan inte se! Allt är svart och flimrar. Jag har ont i huvudet...”

”Ett migränanfall, kanske”, funderade syster högt.

”Hon svimmade i onsdags med”, sa Lina upphetsat.

”Det är alldeles för varmt här inne,” sa skolsyster anklagande till Tappen, som om det var hans fel att luftkonditioneringen aldrig fungerar. ”Inte konstigt att ungarna svimmar.”

Tappen höll med, och föreslog att hon skulle se

till att Angela kom hem. Då började Angela stöna igen. Det var riktigt otäcka stön som sände små rädsla stötar genom mig.

”Jag kör henne till vårdcentralen, så får de kolla upp henne”, bestämde syster. ”Kan ni stanna hos henne, så hämtar jag min bil.”

Hon strök Angela över håret och försvann. Angelas långa rödbruna hår låg utspritt över Tappens tröja och det smutsiga golvet. Hennes ansikte var alldeles vitt, och hon andades tungt och gnydde konstigt. Jag och Lina såg på varandra och skruvade på oss. Det var riktigt otäckt att se den pigga, glada Angela så förvandlad.

Angela höll mig hårt i handen. Hur hade hon fått tag i min hand? Trots att vi har gått i samma klass i mer än åtta år känner vi egentligen inte varandra särskilt väl. Jag tyckte det kändes konstigt att hålla henne i handen. Den var svettig och kall på samma gång. Den klistrade sig fast vid min när jag försiktigt försökte dra mig undan. Det är ju trots allt Lina som är Angelas bästis, inte jag.

Syster kom flämtande tillbaka, och hon och Tappen tog ett stadigt grepp på var sin sida om Angela och baxade ut henne till systers lilla bil.

”Jag har ringt hennes mamma”, hojtade syster till Tappen. ”Hon möter upp vid vårdcentralen!”

Tappen nickade, sen blev vi tre stående i middagssolen där på skolgården och såg den lilla blå bilen blänka iväg över bandyplanen. Den tutade på mellanstadiebarnen för att de skulle flytta sig.

”Jaha”, sa Tappen. ”Då får vi väl gå och äta då.”

Lina och jag gick och åt i matsalen tillsammans med Tappen.

”Jag ska ringa hem till Angela i kväll och höra hur det är med henne”, lovade Lina och bet i en köttbulle.

När jag kom hem från skolan satt Belinda vid köksbordet och sörplade i sig chokladmjölk.

”Vad gör du hemma? Ska inte du vara på fritids så här dags?” undrade jag.

”Jag har rymt från fritids.”

Belinda vände belåtet blad i boken hon läste.

”Du fattar väl att du måste ringa så att de inte är oroliga för dig”, sa jag och började bre mackor till mig själv.

Belinda dängde boken i bordet och gick för att ringa.

När jag hade fikat stack jag iväg till ridskolan. Den här veckan var lektionen flyttad, för Louise ska på kurs på onsdag. Som vanligt kom jag lite tidigt, och plötsligt fick jag för mig att jag skulle smita in i privatstallet för att titta till Angelas häst, Stern. Jag undrade om han blev omskött nu när Angela var sjuk.

Stern stod i sin box, och när jag kom och kikkade in stack han ut huvudet och nosade på mig. Jag klappade honom lite, och genast dök en mörk tjej, lite yngre än jag, upp och blängde på mig:

”Ville du nåt?”

Jag backade ett steg.

”Skulle bara se om Stern är okej”, förklarade jag tyst. ”Angela är sjuk.”

Jag kände till min irritation att jag rodnade.

”Vet jag väl”, sa tjejen och stack mig med sina pepparkornsögon. ”Men jag är hans skötare, och jag är här.”

Jag dröp av, bort till ridskolestallet istället.

När jag kom hem från ridlektionen, trött och hungrig, mikrade jag resterna från middagen och läste tidningen medan jag åt. Mamma kom ut i köket.

”Var är pappa?” undrade jag.

”På kurs. I Stockholm. Kommer hem i övermorgon.”

Mamma hade ett sätt att kröka på läppen när hon sa det som fick min mage att darra lite inuti.

Tisdagen 26 augusti

I dag berättade Lina att Angela har blivit inlagd på sjukhuset. Då måste det ha varit något fel på henne i alla fall!

”Du kan väl ta reda på hur det är med henne?”
frågade jag mamma nu i kväll.

Mamma jobbar som sjuksköterska på sjukhuset.
Hon rynkade pannan:

”Du får ringa hem till dem och fråga. Du vet att jag har tystnadsplikt. Men jag kan kolla om hon vill ta emot besök, och vad det är för besökstider”, lade hon tröstande till.

Onsdagen 27 augusti

Nu har jag gått i nian i mer än en vecka. Ute är det fortfarande den varmaste, varmaste sommar. Inne i skolan är det outhärdligt varmt, det är bara flugorna som klarar att hålla sig vakna. En del lärare flyttar ut sina lektioner i det fria.

Ibland blir jag sittande i klassrummet och bara stirrar på Sandras bakhuvud och tänker:

*Sandra! Sandra! Vänd dig om och titta på mig!
Jag saknar dig! Snälla Sandra, titta på mig.*

Men Sandra tittar aldrig åt mitt håll. Hon hänger ihop med Charlotte istället.

Gissa vem som plötsligt kom och satte sig bredvid mig i dag? Jo, kristna *Mia!* Mia har alltid hållit sig i utkanten, hon är med utan att *delta*. Hon varken syns eller hörs och säger aldrig vad hon tycker och tänker om någonting. Vi har gått i samma klass i två år, och jag har nästan inte lagt märke till henne. Hon öppnar inte munnen om hon inte blir tilltalad, hon är så mesig att man inte tror det är sant.

Mia har suttit ensam sedan i sjuan. Nu kom hon alltså plötsligt och satte sig bredvid *mig*. Tjejerna i innegänget började fnissa, och jag tänkte just be henne flytta sig när Magnus, vår NO-lärare, kom in och körde igång lektionen. Jag såg på Mia, och hon såg på mig och log lite.

När det blev rast frågade hon plötsligt:

”Ska du gå till kiosken?”

”Ja”, svarade jag innan jag hann tänka mig för.

”Då följer jag med.”

Det var inget att göra åt. Konstiga Mia och Ensamma Ruth gick till kiosken tillsammans. Våra skuggor som små förskrämda tuschfläckar under oss. Jag fiskade runt i ordlagret inom mig efter något att prata om, men det blev bara väldigt all dagliga kommentarer. Hon svarade enstavigt, och sedan tog orden slut. Vi gick tysta bredvid varandra, men hon såg på mig och log när jag tittade på henne. Hennes ögon var mycket klara och alldeles grå.

Efter rasten hade vi dubbelimme i matte, och jag satte mig i en annan bänk än jag brukar och hoppades slippa Mia. Men det gjorde jag inte. Hon kom och satte sig bredvid mig igen.

Jag kom hem från ridlektionen samtidigt som pappa kom från flygplatsen.

”Hej!” skrek jag och slängde ifrån mig cykeln.
”Var kursen bra?”

”Jadå”, sa pappa.

Han högg tag i mig och kramade mig. Vi brukar inte kramas så ofta.

”Hu, vad du luktar häst”, sa han och släppte mig.

Men så tog han, till min förvåning, tag i mig och kramade mig *igen*.

”Du måste verkligen ha saknat mig”, retades jag.

Men pappa tittade oroligt mot ytterdörren. Det var som om han försökte skjuta upp att gå in där.

När vi kom in och jag höll på att dra av mig ridkläderna i hallen såg jag hur han försökte krama

mamma också, men hon bara knuffade undan honom.

”Var har du din vigselring?” väste hon åt honom.

Jag kom ut i köket just då och hörde, trots att hon försökte tala tyst. Pappa tittade förvirrat på sin vänsterhand.

”Jag måste ha glömt den på tvättstället.”

”Det är inte första gången”, sa mamma lågt.

Det ryckte vid hennes ena öga och rösten var hes.

”Jag köper en ny”, sa pappa osäkert.

”Ja, du har väl mängdrabatt hos guldsmeden vid det här laget”, sa hon.

”Det är ju jättelätt att glömma ringar när man tvättar händerna någonstans”, försökte jag.

Mamma såg på mig, och det fanns, faktiskt, en gnutta förakt i hennes blick som gjorde mig alldeles orolig i magen. Hon gick in på toaletten och låste dörren om sig. Pappa stod kvar på köksgolvet och glömde ta av sig jackan.

Jag kan då inte fatta vad det är att hetsa upp sig för. Jag har också glömt min guldring jag fick av mormor en gång på skoltoaletten. Den försvann så klart, och det har jag inte vågat tala om hemma. Det är så lätt hänt. Det bästa är att aldrig ta av ringar när man tvättar händerna borta. Det sa jag till pappa, men han verkade inte höra på.

Fredagen 29 augusti

Angela hade en *hjärntumör*!! Hon opererades i dag på morgonen. Stackars, stackars Angela!

Lina ringde och ringde hem till henne hela onsdagskvällen utan att få svar. Först sent i går kväll koplades hon till Angelas mammas mobiltelefon. Både mamman och pappan var hos Angela på sjukhuset.

Alla i innegänget kramade och klappade Lina och tyckte *såå* synd om henne för Angelas skull. Lina gick omkring med en helgonlik, lidande uppsyn och berättade för alla som inte visste det att hennes bästa kompis hade cancer i hjärnan.

”Man kan ju tro att det är Lina som är sjuk och inte Angela”, kommenterade jag lågt till Mia, som nu verkar ha vuxit fast vid min sida och inte viker en tum därifrån.

Mia säger aldrig något kritiskt om någon, men hon såg på mig med en liten glimt i ögat som kunde betyda att hon höll med mig.

Jag berättade om hjärntumören för mamma, och hon påstod att hon hade misstänkt det direkt när hon hörde talas om Angelas ”symptom”, som hon kallar dem.

”Är det mycket farligt?” undrade jag. ”Angela kommer väl att bli bra igen?”

”De flesta som opereras för hjärntumör blir friska,” svarade mamma.

Då blir nog Angela det också.

Tisdagen 2 september

I går kväll när mamma kom hem från jobbet sa hon att hon hade hälsat på Angela en liten stund, och frågat om jag fick besöka henne. Det fick jag gärna, hade Angela sagt.

”Hon verkar pigg”, tyckte mamma. ”Verkar ha klarat operationen fint.”

Jag bestämde mig för att gå dit i dag efter skolan. På första lektionen berättade jag för de andra i klassen att Angela ville ha besök.

”Ska du med och hälsa på i eftermiddag?” frågade jag Lina. ”Vi kan göra sällskap!”

”Nää ... jag kan inte i dag”, svarade Lina och ritade med tåspetsen i golvet.

”Nähä”, sa jag och tittade på de andra i innegänget. ”Nån annan som ska med?”

Men de bara skruvade på sig och vände bort blickarna och mumlade om allt de hade att göra. Jag antog att de ville gå för sig själva och slippa ha sällskap med mig.

Efter skolan tog jag alltså bussen ut till sjukhuset och letade upp avdelningen. Angela låg nerbäddad i ett rum tillsammans med två medelålders tanter. Först kände jag inte igen henne. Jag gick in i rummet, tittade lite snabbt på de tre som låg där i sina sängar, och tänkte backa ut igen. Jag trodde jag hade gått in i fel rum.

”Tjänare Ruth”, hörde jag Angelas röst då.

Och där var hon minsann! Men hon var sig inte

lik. Runt halva huvudet hade hon bandage, men det var inte bara det: hon såg liksom konstig ut i ansiktet också. Det var mycket smalare än innan, samtidigt som det var svullet, och hon såg äldre ut.

”Hej”, sa jag, och drog fram ett par chokladkakor och lade på täcket.

Angela log:

”Tack.”

De två tanterna tittade nyfiket på oss, så jag blängde på dem, och då vände de bort blicken och började bläddra i sina veckotidningar istället. Men jag är säker på att de tjuvlyssnade i alla fall.

”Hur mår du nu?” frågade jag.

”Bra”, sa Angela. ”Jag känner mig faktiskt bättre än på länge. Har inte ont någonstans längre, och kan se bättre nu. Den där tumören klämde mot en massa nerver. Den var nästan lika stor som en golfboll, säger de. Den satt här,” sa Angela och pekade mot ena tinningen under bandaget.

Jag försökte låta bli att rysa, men det gick inte. Fast det gjorde inget, för Angela rös också.

”Kommer nån av de andra och hälsar på?” frågade hon ivrigt.

Jag skakade på huvudet:

”Inte i dag, tror jag. Men snart sitter väl hela gänget här på sängkanten och kacklar i mun på varann.”

Angela fnissade till. Vi pratade några minuter om skolan. Efter det hade vi inget mer att säga. Men då kom ändå Angelas mamma, så jag gick.

Nu är det sent på kvällen och jag borde sova, men det går inte, för mamma och pappa grälar som bara den på andra sidan väggen. Fast de försöker gräla så tyst de kan, hörs det ändå. Jag funderar på att ta mina sängkläder och gå in och lägga mig på Belindas golv. Då kan jag passa på att tjuvlyssna lite när jag går förbi deras sovrumsdörr också.